

Csáth Géza: Találkoztam anyámmal

2010 február 25. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

2

Átlag: 2 (1 szavazat)

Mérték

Anyám meghalt, amikor én születtem. Orvosságból volt tele a szoba, és sok helyen friss vér gőzölgött. Lábuhegyen járkáltak, és suttogtak. Még a hajnal messze volt. Nagyon messze volt. És anyácskám hiába várta a hajnali vágyón, kínban lehelé imával. Mire én az első lélegzettem, ő meghalt. Nehezét, nagyot sóhajtott, mert szerette az apámat, és húsz éves volt csak.

És én elfelejtettem őt. Nem kérdezősködtem róla soha. Nem éreztem, hogy kellett lenni anyámnak, s hogy ő, aki miattam fiatalon a sírba feküdt le, s ott porlad - én vagyok.

Sok idő elmúlt így.

Azóta találok a lányokkal. Illatos hajukkal végigtörölték sápadt, égő arcomat. Puha, lusta rózsakarjokkal átölelték sovány és csontos derekamat. Elkényszeredett, gúnyos ajkaimat lecsókolták pompás, halálos izgalmú csókokkal. És én még akkor sem gondoltam anyámra, aki egyszer egy orvosságbólzős, véres szobában nehéz, nagy sóhajtással meghalt.

De múlt éjjel a fejembe jött. - Honnan? Most már tudom, hogy találkoznom kellett vele.

Egy asszonytól jöttem haza késő éjjel. Kábult, mámoros fáradtsággal aludtam el. Kis idő múlva már láttam őt messziről. Szembejött. Űde volt, fiatal, mintha a gyermekágyból kelt volna ki.

Bújtam előle. De meglátott, és belém mélyesztette sötétkék szemeit. A vidám melankólia, mely sápadt, finom kis arcából felém áradt, arra készítetett, hogy odasiessek hozzá, és megöleljem, és megcsókoljam. Olyan szép volt és fiatal. A kezét (ezen csodálkozom) nem engedte megcsókolni.

Régi divatú, nagy szalmakalap és tiszta kartonruha volt rajta. Ezt a ruhát láttam a nagymama szekrényében; kopottan és pecsétesen. A pecséték a nagymama könnyeitől vannak, melyeket anyám ócska ruhájába kora, szeles, ősz esti belesírt.

Megfogtuk egymás kezeit. Éreztük a kapcsolatot, mely közöttünk egyszer megszakadt azon a véres, orvosságzagú hajnalon - és lassan elreindultunk.

Május volt körülöttünk. Hárfaszó és fuvolaének csengett messzire a mezők fölött. Gyöngyvirágok daloltak nekünk ifjú illatokat.

Egyszerre megálltunk a zöld mező és kék ég boldogságában. És amint egymásra néztünk, a szemünkben sűrűn patakzottak le a könnycseppek. Ajkaink eközben mosolyogtak.

Ó, milyen szép, fiatal volt az anyám. Én gyorsan összeszedtem a mező összes gyöngyvirágait, és rászórtam. Elborítottam vele ifjú, lányos emléket, melyekkel engemet sohasem szoptatott. Ű pedig néma nevetéssel nézett engem, míg csak el nem fogytak a gyöngyvirágok.

Azután folytattuk az utunkat a mezőben a kék erdő felé. Lassan, kézenfogva mentünk. És a levegőbe merengve, boldogan éreztük egymást.

Jaj, egyszerre a kék erdőnél voltunk.

A hegedő- és a hárfaszó már csak messziről, elhalóan csengett. És mind a ketten elsomorodtunk. Egymást átölelve révedeztünk a néma, harmatos mezőn, és néztük az alkonyóra ködeit, melyek a lábunk körül imbolyogtak.

Az erdő szélén válnunk kellett. Búcsúzóul meg akartam ölelni utoljára szép, halott anyácskámat. Rámnézett, mintha megbántottam volna, aztán megsímogatta az arcomat, hogy megbocsát.

Azután gyenge, könnyű léptekkel sietett az erdőbe. Az esti szél durván le akarta tépni a kalapját, de ő kecsesen megfogta. Majd megállt, és búcsút intett felém. Sokáig mozdulatlanul nézett vissza, s végre, mint egy fehér árnyék, egyszerre elsietett.

Sokáig álltam ott a kék erdő szélén, és néztem utána csendes, imádó bánattal.

Azóta naponként gondolok rá. És elhagytam miatta a fekete hajú asszonyokat és az édes hangú lányokat, hogy vele álmodjak - anyácskámmal, húszéves anyámmal, aki meghalt egy sötét hajnalon. Meghalt nagy, nehéz sóhajtással.

mek.niif.hu

Ajánló
